

DE NORD A SUD

La 'Carta a Maria' d'Andreu Alanyà

En aquest país, on hi ha "tants poetes per metre quadrat com en cap altre", com deia el mallorquí Josep M. Llopart, te'ls pots trobar, certament, en qualsevol lloc i circumstància. Però és que jo, a més, els vaig a buscar, i d'aquesta manera, és clar, no és pas difícil que en conegui molts.

Així, assabentat fa alguns anys de l'existència de l'Associació Poemes al Vent, que des de diverses comarques de l'Ebre -i sobretot de la Terra Alta, on sembla que tenen el seu nucli impulsor- es reuneixen i organitzen recitals als pobles, vaig anar a Gandesa a una d'aquestes trobades i vaig fer-me càrrec de l'envergadura d'aquesta Associació, formada, tirant curt, per una quinzena d'homes i dones ja madurats per la vida, entre els quals Rafael Jornet, que me'ls presentà i vaig lligar certa amistat amb alguns d'ells, sobre-

tot, que recordi, amb Antonio Rabassa -ja gran, que ha mort no fa gaire-, la Griselda Espuny, de Santa Bàrbara, al Montsià, i de qui vull parlar avui, el bateat Andreu Alanyà Blanco, autor d'aquesta *Carta a Maria*, el seu primer llibre, publicat el 2017 a l'Editorial Neopàtria de la ciutat valenciana d'Alzira.

I si en parlo avui -després de ben bé dos anys fent el "ronso", perquè me l'envià i dedicà a Gandesa el 15 de juliol de 2017- és perquè, havent-lo llegit i rellegit darrerament en només 48 hores (té una extensió assumible de 90 pàgines), no he pogut contenir la necessitat de dir-ne alguna cosa, perquè penso que, formalment, és un llibre de poemes model·lic, amb un bon català general -sense concessions als dialectalismes locals-, amb excel·lent concisió conceptual (sense exageracions "sentimentaloides", tot i ser uns ver-

sos dedicats a una "estimada filla que mai he tingut", que morí en el part de la seva esposa) i, per tant, un tema poètic, íntim i dolorós per invisible, que diria que ha estat poc o gens habitual en la nostra poesia.

El volum consta de dues parts (la primera *Només Maria*, acabada a Batea la tardor de 2015, i la segona *Fulles Noves*, acabada un any més tard), donant a entendre l'evolució que hi ha hagut en aquest procés d'escriptura: del dolor per l'absència i enyorament del que hauria pogut ser la presència filial femenina a l'esperança en el retorn de la vida novament fecundada, un retorn que ha d'"eixugar la llàgrima", ha de permetre "mirar-nos als ulls sense oblidar" i, en fi, "perseverar amb coherència".

I és que, amb aquest primer llibre, Alanyà -que professionalment es dedica al sector de la construcció- ha

construït, amb gran valentia, una gran casa de versos, fonamentada en uns solaments d'intens amor conjugal que, per desgràcia, no van poder arribar a tenir l'harmonia ni l'equilibri desitjat. I expressar tot això en llenguatge poètic no és pas fàcil i cal, com dic, molt de coratge, perquè l'ànima queda despullada.

Però quan el primer home -o dona- comença a fer poesia sobre la Terra -talment com quan pintaven animals sobre la roca de les coves- potser no expressaven res més que el seu estat de solitud i desconcert existencial, que és un estat -i més si es perd una existència producte de les pròpies sangs- que els poetes d'alta volada lírica, com

és el cas d'Alanyà, solen tenir en proporcions elevades.

Entre vinyes i sostres, envans i fines-tres, amb fustes, ferros i formigons, a Batea creix un cor poètic que es purifica amb el vers i la feina i que fa pensar en el de Salvat-Papasseit: "Vosaltres no sabeu què és guardar fusta al moll". En realitat, sabem tan poc de tot!

Xavier Garcia
escriptor

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

